

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Fúga

1.

Ezeken a téli napokon,
a sugárúti fák lassú vénülésében,
az anyátlan gyermekek sápadt arcában,
az ernyőfejek feszségében
eszembe jutott, ha nem lennél.

2.

A négyzetre szabott termőföldekbe percenként
törnek mélyebbre hátak, vékony gerincek.
Én meg csak figyelem, amíg átgurul veled
minden erejével egy másik vidékre a nap.

3.

Aztán durva és fekete tömböket törnek ketté
egy körúton. Építkeznek.

4.

Aztán eszembe jutott, ha nem lennél,
ha tényleg, ahogy az emberek
egyszerűen csak nincsenek.

5.

A négyzetre szabott termőföldekbe percenként
törnek mélyebbre hátak, vékony gerincek.
Ők hazamennek, esznek meg isznak valamit.
Én meg várom, hogy a hegyek oldalában
az üres kisház ajtaját ott, a két négyzet között,
ahol megreped minden erejével a nap,
az a szakállas öreg egyszer csak kirúgja.

6.

Utána állnék az épülő betonfal előtt, és kezemben
a szatyor kettéroppanna a súly alatt,
és az almák mind szétguulnának.
De a malter alatt, a repedésekben ott lennél
te is, meg darabjaiban egy töredékem.

7.

De várom. Nem történik semmi.
Eltörött háta, vékony gerincek csigolyáinak
letört nyúlványai. És én ott ülök, testemen
egy város minden bűnével és nézem,
ahogy ezüstre vetkőznek a négyzetre szabott
termőföldek alatt az évek.

De vajon mi lenne, ha nem lennél?

8.

A sugárúti fák lassan vénülnének tovább.
Az anyátlan gyermekeknek így sem lenne semmijük.
Az ernyőfejek nem törnének bele ezekbe a téli napokba.
Hiszen a körúton építkeznének. Durva és fekete tömbö-
ket törnének
ketté. Ugyanúgy. Ugyanúgy ketté.

9.

De élne tovább bennem minden sejt, minden szövet.
Élne és nem hasadna beléd. Nem törne ketté.
Ketté, darabjaira, mint csontjaid, ha elmúlsz.
Mert mi lenne, ha nem lennél.
Mi lenne, ha egyszer csak, ebben a nagy nyugalomban,
egyszer csak, amikor a sugárúti fák lassú vénülése,
az anyátlan gyermekek sápadt mosolya,
az ernyőfejek feszsége, egyszer csak
egy pillanatra megállna és a tüdőkapuidban megrekedne
a vér.

10.

Harangok zúgása. Nyirkos hideg.

11.

De ott vagyok az épülő betonfal tégláiban,
te meg ott vagy a sárban mosdó almák magjaiban.
Ott vagyok egy kettéroppant szatyor szétváló füleiben.
Te meg ott vagy a malterban.

12.

De tragédiának ez mégiscsak kevés.
Állok egy épülő betonfal előtt, és elered az eső.

13.

Aztán az üres kisház ajtaját a szakállas kinyitja,
a szakállas, aki lehetnék én is, és két karjában,
két karomban meg te, egy törött hát, egy vékony gerinc,
és szemében ezüstben, hóban a búzakalászkok redői.

14.

Ezeken a téli napokon,
a sugárúti fák lassú vénülésében,
az anyátlan gyermekek sápadt arcában,
az ernyőfejek feszességében
eszembe jutott, ha nem lennél,
ha tényleg, ahogy az emberek

egyszerűen csak nincsenek.

15.

De a végén úgyis az leszek,
aki elázva sarat visz haza egy nőnek
– aki te vagy – almák és múlt nélkül,
és lennének az emberek,
akik egész egyszerűen csak nincsenek.

Imperativus

Egy bekötőút az élettelen fák fuldokló napsütésében. Mint egy ige, aminek nincs felszólító módja.

De ismétlem magamban.
Hogy ettől azok még fák.
Hogy ettől az még fuldokló napsütés.

De nem merek többről beszélni.

Csak ha igazán kimondod, ha kimondom,
hogy lassan nem lesznek sávok felfestve,
hogy a jelzőlámpákat is kikapcsolják,
hogy majd nem jár erre egy gépkocsi sem.

Egy bekötőút a kereszteződéseinkben.
Mint egy tárgy, aminek most nincs alanya,
állítmánya sem. De ismétlem magamban.
Hogy ettől még az te vagy. Te vagy.
Hogy ettől még az én vagyok. Én vagyok.

Hogy holnap újra esni fog. Esni fog.
Hogy holnap újra fagyni fog. Fagyni fog.
Hogy holnap festeni fognak. Fel fogják festeni.
Hogy holnap felkapcsolják. Fel fogják kapcsolni.
Hogy holnap beindítják a motorokat. Be fogják indítani.
Hogy alany és állítmány nélkül állni egy tárgyban.
De nem merek többről beszélni.

Csak ha igazán kimondod, ha kimondom
felszólító módban: virágozzatok.